

武道館

Číslo: 11
Leden 2024

BUDOKAN.CZ

Měsíčník pro všechny fanoušky a fanynky bojových umění a sportů

Představujeme
Selfdefence Brno

Představujeme
Kajukenbo Slovensko

The Crow
Legenda pokračuje

Cesta za poznáním
Goju-Ryu Karate v Japonsku

Sociální média

Celoroční nábor
KARATE - SEBEOBRANA

Skupinové lekce
od Ledna 2024

SEBEOBRANA

Neváhejte a přidejte se mezi nás!

Udělejte něco pro sebe!

KRAV MAGA

ve městě funguje od roku 2009

Skupinové
lekce!

Od Ledna 2024 se opět vrací do města Hustopeče, výuka sebeobrany!
Skupinové lekce budou probíhat vždy 2x v týdnu ve večerním čase.

Tělocvična Základní školy Komenského
Komenského 163/2, Hustopeče

Úterý a čtvrtek 19:00 - 20:00 hodin
První lekce - zdarma!

ASIA BUDO CENTER
TEAM CZECH REPUBLIC

www.asiabudocenter.eu

+420 721 328 832

Výuku povede instruktor bojových umění s praxí více jak 35 let.

OBSAH aktuálního čísla

Představujeme Self Defence Brno	04
Představujeme Kajukenbo Slovensko	06
Cesta za poznáním Goju Ryu Karate Do	08
The Crow - Legenda pokračuje	11
Aktuality	12
Nové uniformy na karate	13
Naše projekty	14
10% sleva na výrobky od Hayashi.cz	15
Fotogalerie	16
Videogalerie	17
Sociální média	18
Nabídka z našeho klubu	19
Co bude přístě	21

Další číslo č.12 bude k dispozici ke stažení,
ve čtvrtek 1. února 2024.

BUDOKAN.CZ vydává Antonín Grůza
a spolek Asia Budo Center, z.s.

Autorem fotografie na titulní straně: Redakce
Toto číslo je ke stažení zdarma.

Adresa redakce:

Asia Budo Center, z.s.
Masarykovo nám.183/5
693 01 Hustopeče

e-mail: info@asiabudocenter.eu

mobil: +420 721 328 832

Budokan.cz

e-mail: info@budokan.cz

Spolek je zapsána v spolkovém rejstříku vedeném Krajským soudem v Brně, oddíl L, vložka 12718. IČ: 22671862.

Datová schránka: Zivbnjf

Pokračujeme v představování různých klubů bojových umění a sportů v Česku. Naše cesty vedli do Brna do klubu, který má patřičný název Selfdefence Brno. V jeho čele je hlavní trenér Bc. Marian Komrška. Po skončení jednoho z pravidelných tréninků, jsme čekali na Kounicové ulici, až si na nás udělá pan Komrška čas. Slovo dalo slovo a tak jsme položili pár všetečných otázek

Úvodem našeho rozhovoru, můžete se stručně představit?

Bojovým uměním se věnuji již od roku 1992, kdy jsem jako malý amatérský kluk nastoupil do SK karate Global. Tento klub byl zaměřen převážně na sportovní zápas tzv. „kumite“ a svého času patřil mezi nejúspěšnější kluby v ČR. Po boku výborných trenérů, jako byli Ing. František Varga a později Miroslav Haluza, jsem i já postupem času dosáhl pár sportovních úspěchů (Mistr ČR r. 95 kumite Goju-Ryu, finalista národních pohárů r. 96-98 kumite aj.) a po zdárném složení licence na trenéra karate 3. třídy jsem v tomto klubu zahájil svou první trenérskou činnost. I přes to, že jsem získával zkušenosti i v dalších bojových sportech a umění (kickbox, aikido, judo), stále jsem nenacházel to „pravé“, co bych mohl plně využít i při své policejní práci. Můj pohled na věc změnil až v roce 2006 Stanislav

Gazdík, kdy jsem se zúčastnil jeho prvního semináře po jeho návratu z Francouzské cizinecké legie. Stan zde v té době začal vyučovat pod svou firmou IAODG profesní styl sebeobrany FISFO (Federal International System Force d'Ordre). Tento styl mě naprosto ohromil svou funkčností a účinností. Další tři roky jsem proto v Brně pod vedením S. Gazdíka pořádal semináře, nejdříve pouze pro policejní sektor, poté i pro veřejnost. V březnu roku 2008 začínám cvičit FISFO pravidelně s hrstkou nadšenců a zakládám klub Selfdefence Brno. V současné době jsem dosáhl technické úrovně Expert Defence IAODG a jsem zodpovědný za sekci IAODG na jižní Moravě. Od roku 2011 jsem zařadil do výuky klubu Selfdefence Brno rovněž výuku boje s nožem - TCS Knife Fighting Concept a o rok později systém SDS concept (Self Defense Stick), které mám možnost se učit přímo od je-

jich zakladatele Petera Weckaufa. V současné době jsem nejvyšším představitelem těchto systémů v ČR a prostřednictvím pravidelných seminářů a soustředění se snažím o jejich rozšíření v celé ČR.

Dá se tedy napsat, že Vám vědomosti pomáhají, při Vaší práci u Policie ČR?

Ve službách PČR jsem více jak 13 let a sebeobrana se stala nedílnou součástí i mého profesního života. Při policejním výcviku i při ostrých akcích plně využívám všech získaných dovedností a zkušeností z uvedených systémů. Zejména bojový systém PRO DEFENCE, prezentovaný mezinárodní asociací IAODG (International Association Operational Defence Group), je dle mého názoru přesně ušitý na míru policejní praxi a umožňuje rychlou a efektivní pacifikaci pachatele,

aniž by muselo dojít k jeho zranění či zranění policisty. Systém SDS concept nás zase učí využít k sebeobraně veškeré dostupné věci denní potřeby, které se mohou v rukou vyškolené osoby stát nebezpečnou zbraní. V policejní praxi tento systém můžeme aplikovat například pro techniky se zavřeným teleskopickým obuškem, baterkou, obyčejnou propiskou či stočenými noviny. Při práci s teleskopickým obuškem využívám systému ASP (systém USA na teleskopické obušky a pouta), jehož jsem také instruktorem. A tak bych mohl pokračovat dále a dále.

Každý rok se pořádá zde v Brně Budoshow, v minulosti jste se jich také účastnili. Co říkáte na takovou propagaci bojových umění a sportů?

Budoshow v Brně patří mezi největší akce svého druhu v ČR a jsem moc rád, že jsem zde již mohl podruhé vystupovat. Minulý rok jsme naši ukázkou boje s nožem systému TCS podpořili vystoupení našeho rakouského Mistra Petera Weckaufa a jeho klubu SAMI a opět jsme se setkali s výbornou odezvou. Osobně vítám každou propagaci sebeobraných systémů, bojových umění a sportů. Obzvláště v dnešní době, kdy děti tráví stále více času u PC, kdy nás trápí obezita, zdravotní problémy, zvyšující se agresivita lidí a kriminalita. Právě takové akce jako je Budoshow mohou lidem ukázat a přiblížit rozmanitost a krásu bojových umění a třeba i mnohé inspirovat. Pro jednotlivé kluby je to zase výborná příležitost se zviditelnit.

Váš klub nese název Selfdefence, takže zde půjde především o sebeobranu?

Selfdefence Brno se zaměřuje na praktickou a reálnou sebeobranu, přizpůsobenou dnešní ulici a době.

Vycházíme dlouhodobých zkušeností v praxi, techniky jsou zaměřené na maximální efektivitu a účinnost. V našem klubu využíváme úderů na citlivá místa lidského těla, nízkých kopů, rychlou a efektivní pacifikaci osoby až po přípravu na spoutání, což jsou typické znaky systému IAODG. Dále se věnujeme obraně proti napadení nožem, odzbrojujícími technikami, bojem nože proti noži, používání různých typů nožů, karambitů, apod., kde využíváme znalostí systému TCS Knife Fighting Concept. Samozřejmě je také využití teleskopických obušků dle systému ASP (systém USA na teleskopický obušek a pouta), ochranných přileb, slzných plynů Defender a zásahových dek. V současné době máme pevnou členskou základnu, o kterou se společně se mnou stará výborně vyškolený instruktorský team ve složení: Marian Cintula, Lukáš Buričan, Richard Příkazský a Viktor Čepl.

V polovině července připravujete zajímavý bojový kemp, můžete sdělit něco málo o tomto setkání bojovníků nedaleko Brna?

Ano, již podruhé v ČR pořádáme speciální intenzivní kurz systémů TCS a SDS a to pod vedením jejich zakladatele P. Weckaufa. Kurz se bude konat od 17. -21. 7. 2013 v rekreačním středisku Halův mlýn a jeho účastníci budou mít možnost seznámit se na vlastní kůži s účinností těchto systémů. Kurz je určen pro instruktory, pokročilé cvičence, ale také i pro naprosté začátečníky, kteří nemají doposud žádné zkušenosti se sebeobranými systémy. Více informací a registrace získáte na e-mailu mkomrsk@gmil.com.

Co plánujete do budoucna, co Vás čeká?

Tento rok nás toho čeká opravdu hodně. Osobně jsem se účastnil pětidenního instruktorského kurzu TCS ve Vídni a již nyní připravuji další semináře. 24. 3. 2013 se uskutečnil seminář KAPAP, který vedl P. Weckauf společně se Španělským mistrem Miguel Angel Gascón Gonzálezem. Tento seminář byl zaměřen zejména na obranu proti krátkým a dlouhým střelným zbraním. Dále pořádáme tradiční semináře systému TCS v Brně pod vedením opět Petera Weckaufa a to v termínech: 6. 4., 19. 10. a 14. 12. 2013. Současně připravuji společně s Tiborem Šarayem a prostřednictvím jeho klubu Selfdefence MMA Praha rozšíření systémů TCS i do hlavního města, kde povedu pravidelné semináře boje s nožem. O připravovaném Campu systémů TCS a SDS jsem se již zmínil a ve dnech 4. - 5. 6. 2013 povedu výcvik na Campu Stanislava Gazdika a jeho organizace IAODG. Do toho společně se svým instruktorským teamem připravujeme semináře na teleskopický obušek a na systém SDS, bližší informace budou uveřejněny na našich stránkách.

Máte nějaké svoje osobní motto? Co byste vzkázal našim čtenářům našeho časopisu?

Ať už si ve světě bojových umění vyberete jakoukoliv cestu, nikdy se nevzdávejte svých cílů. A moje osobní motto - Co tě nezabije, to tě posílí...! Rád bych touto cestou poděkoval svým mistrům - S. Gazdíkovi a P. Weckaufovi, svému instruktorskému teamu a sponzorovi klubu firmě MKR Consulting s.r.o. a zejména své přítelkyni Janě, která stojí celou dobu vždy po mém boku a podporuje mě.

*Autor: Antonín Grůza
Fotografie: archiv M.Komrsky
Materiál byl zpracován pro
časopis Bojová umění 05,06/2013*

KAJUKENBO

Do české a slovenské scény bojových umění se jednou za čas dostane také umění, které je více než exotické. Tak tomu je i s Kajukenbo, které vzniklo na Havaji v oblasti Oahu. Bylo cíleně vytvořeno jako umění užitečné na ulici. Jeho název vychází ze dvou směrů: KA (s dlouhou životností) JU (štěstí) KEN (pěst) BO (styl). Nebo druhý význam je: KA (karate) JU (judo - jujutsu) KEN (kenpo) BO (boxing anebo čínský Box - Kung Fu)

Mistři Robert New a Ivan Spišiak

Ivan Spišiak a Professor Nataniel Ortega

Požádali jsme o krátký rozhovor do našeho časopisu pana IVANA SPIŠIAKA z Asia Budo Centra – Slovakia, aby nás s tímto bojovým uměním trochu seznámil.

Kajukenbo, co to vlastně je podle vašeho názoru?

Základy Kajukenba byly vytvořeny na Oahu na Havaji v roce 1947. Tato část Havajských ostrovů byla zaplavena množstvím demobilizovaných vojáků a námořníků různých národností. Vznikaly velké národnostní a rasové problémy mezi Číňany, Japonci, Filipínci, Korejci a Američany. Situace v ulicích eskalovala do množství potyček, a tak se pět mužů - mistrů bojových umění - rozhodlo vytvořit sebeobranný systém. Byl to mistr Walter Choo za Tang

Soo Do, Frank Ordonez expert na Jiu Jitsu, mistr Joe Holckok přes Judo, Clarence Chang mistr čínského boxu a Siu Lum Kung Fu a mistr v Kempo - Adriano Emperado žák mistrů Williama Chowa a Jamese Mitose. Těchto pět mužů vytvořilo spolek černých pásů a dva roky pracovali na novém systému. V roce 1950 byly vytvořeny první školy KAJUKENBA na Havaji, odtud se rozšířily do USA, Střední Ameriky, Jižní Ameriky a postupně do Evropy (Portugalsko, Španělsko, Francie, Belgie). Posledních pět let se toto umění začíná zabydlovat v Itálii, na Slovensku a také v Africe (Maroko, Arabské emiráty, JAR).

Jak jste se k havajskému bojovému umění dostal vy?

V 80. letech jsem se vedle karate věnoval také Shorinji Kempu. Toto umění mě velmi oslovilo pro svou všestrannost a mnoho technik jsem si osvojil a přenesl jsem je i do tréninkového plánu. Posledních osm let jsem se velmi zajímal o bojové styly a systémy jihovýchodní Asie a mezitím se objevilo i Kajukenbo. V roce 2010 jsme se zúčastnili prvních mistrovství světa ICKKF a tam začala naše spolupráce s představiteli evropského a později i světového Kajukenba.

Jaký je třeba rozdíl mezi stále populárním bojovým systémem Krav Maga a Kajukenbo?

Kajukenbo a Krav Maga jsou sebeobranné systémy a každé bylo vytvořeno z bojových umění.

Protože Kajukenbo je hybridní bojové umění složené z pěti základních umění, přebralo i filipínská umění, jako jsou Escrima, Arnis, indonéský a malajský Pentjak Silat. Kajukenbo je komplikovanější než jednoduchá Krav Maga. Kajukenbo obsahuje i kata, kata se zbraněmi a technické stupně, jsou jako v jiných bojových uměních (osm žákovských a deset mistrovských).

Pokud by se našli zájemci o toto cvičení, pořádáte nějaké semináře – workshopy?

Na Slovensku se uskutečnil na podzim v roce 2011 seminář Kajukenba, který vedli portugalský instruktoři, a letos v dubnu, byl instruktorský kurz military divize ICKKF (International Chinese Kempo Karate Federation). Na podzim tohoto roku plánujeme další seminář ve spolupráci s portugalskými instruktory.

Minulý rok jsem se zúčastnil před mistrovstvím světa v Portugalsku

celotýdenního semináře, který vedlo patnáct největších mistrů z Havaje, USA, Evropy. Denně se cvičilo 8 hodin. Byl to neskutečně náročný týden. Celý pobyt byl ukončen zkouškami na technické stupně dan. FEAM & ICKKF - World All Styles Championships (Segovia – Španělsko) Reprezentanti Asia Budo Center Slovakia se ve dnech od 15. do 17. března 2013 zúčastnili mistrovství světa všech stylů. Pořadatelem byly Federaci3n Espanola de Artes Marciales a International Chinese Kempo Karate Federation. Celé akce se účastnilo 1200 závodníků z 30 zemí světa. Zástupci ABC - Slovakia získali dvě druhá místa a dvě čtvrtá místa. OPEN KEMPO WORLD CUP 2013. Ve dnech od 5. do 7. dubna 2013 se uskutečnil v maďarské Budapešti – Százhallyombatta, otevřený světový pohár v Kempo za účasti 750 závodníků z 60 klubů ze 16 zemí. Světový pohár organizovala Hungarian Kempo Association. Asia Budo Center Slovakia získala excelentní úspěch, kdy

závodníci v této soutěži získali 10 zlatých, 11 stříbrných, 5 bronzových medailí a také 5 čtvrtých míst v různých kategoriích. Tímto výsledkem se reprezentanti Asia Budo Center Slovakia stali jednou z nejlepších výprav v celé soutěži.

Co máte v plánu do budoucna? Kde vás můžeme potkat naživo v akci?

Snažíme se rozvinout Kajukenbo i na Slovensku a věřím, že se mi to podaří i v Čechách. Jsem reprezentantem pro východní Evropu, a pokud bude zájem, velmi rád pomohu při zabezpečení seminářů a kurzů tohoto jedinečného umění. Děkujeme pana Ivanu Spišiakovi za rozhovor a budeme věřit, že brzy toto exotické bojové umění zakotví jak na Slovensku, tak u nás v Česku.

*Autor: Antonín Grůza
Fotografie: archiv ABC Slovensko
Materiál byl zpracován pro časopis Bojová umění 09,10/2013*

Mistři Ivan Spišiak a Gabe Vargas

Ivan Spišiak a George Jackson

Ivan Spišiak a Al Dacascos

Filozofický význam Kajukenbo „Dosažení dlouhého života a štěstí pěstním stylem“

Cesta za poznáním Goju Ryu Karate do

Pan Jaromír Musil na konci minulého roku podnikl cestu do Japonska. Můžete se o Vaše zážitky podělit i se čtenáři našeho časopisu a povědět nám něco o tak zajímavé cestě.

Jak jste přišel na to vypravit se do Japonska a navíc cvičit tam karate? Můžete nám něco o této cestě říci?

Když se na tuto otázku zeptáte kteréhokoliv karatisty věřím, že každý vám odpoví stejně. Již v začátcích, si každý kdo trénuje bojová umění, řekne jaké by to bylo kdybych mohl být někde tam kde historie tohoto umění začala. A i já jsem si před 14 lety říkal, že bych se chtěl jednou do Japonska podívat a cvičit tam karate. A dnes se mi to povedlo a jsem rád že jsem takové rozhodnutí udělala.

O prázdninách v minulém roce jsem se zúčastnil gashuku I.O.G.K.F. v Belgii pod vedením shihana Morio Higaonny legendou okinawského Goju ryu karate. V té době jsem ještě neměl ani potuchu po tom, že by jsem do Japonska odcestoval. Ale tam se mi otevřeli oči a zjistil jsem, že Goju ryu jaké cvičím má dosti málo společného s tím, co se cvičí na Okinawě nebo v Japonsku. To byl důvod proč jsem se rozhodl zanechat veškeré práce a odjet do Japonska cvičit.

A proto jsem se při cvičení na semináři s shihanem Takeji Ogawou zeptal jakým způsobem bych se mohl dostat do dojo v Japonsku a cvičit tam. Pan T. Ogawa mi poradil, že nejlepší je napsat dopis na Japonské velvyslanectví a žádat tam informace o trenérech a dojo v Japonsku, kteří vyučují cizince. (Protože v Japonsku je i dnes dost mistrů, kteří neberou cizince za

své žáky.) mě se tato cesta zdála zdlouhavá, a proto jsem se rozhodl zatelefonovat na Japonské velvyslanectví v Praze a na tyto informace se zeptat. Měl jsem štěstí a byla mi dána adresa na JKF (Japan karate federation), která sdružuje všechny čtyři styly karate. Napsal jsem fax na tuto adresu a byli mi poslány adresy těchto mistrů a věřte mi moc jich nebylo. Rozhodl jsem se tedy napsat na jednu z uvedených adres "Ryushinkan dojo v Tokyu pod vedením senseie Seiro ARAGAKI 7.Dan Goju ryu karate" a čekal jsem na odpověď. Odpověď přišla docela za krátkou dobu a s údivem kladná. Napsal mi sice žák senseie Aragakiho, ale jen z toho důvodu že sensei Seiro Aragaki neumí dosti dobře anglicky.

Tréma ta byla až těsně před odjezdem, a to hlavně proto že jsem letěl zrovna v dobu, kdy se stalo zrovna to letecké neštěstí s tureckým letadlem. A cesta ta byla také dosti dlouhá zejména proto, že jsem letěl z Prahy do Milána a tam jsem musel čekat čtyři hodiny na letadlo do Tokia. Let z Milána do Tokia trval 11 hodin letu a to je dost dlouhá doba a ještě když víte že jste v 10000 metrech a před sebou máte 11000 km. Ale spánek a video televize to vyřešila. Ale hlavně jsem měl starosti z komunikace a zda mi budou stačit peníze. Bylo mi řečeno že musím mít minimálně 500 USD u sebe, jinak je možné že mě mohou celníci poslat zpět. Takže jsem si vzal Japonský YEN a US dolary a jel jsem. Více než peníze jsem měl obavy s tím jak se domluví. Ale zjistil jsem, že to i s angličtinou jde. I když ne každý Japonec, jak se říká, umí docela dobře anglicky. Ale po nějakých maličkostech

jsem se nakonec vždy dověděl to co jsem potřeboval. Po přiletu na letiště do Tokia jsem měl napsáno nemálo pokynu, které musím udělat. Vše jsem měl podrobně popsáno od senseie Aragaki kde co mám udělat. Vzhledem k tomu, že jsem v této zemi nikdy nebyl a měl jsem se v ní orientovat, tak to byla tak trochu sebevražda. Ale risk je zisk.

Takže jsem si koupil lístek (mimočodem v přepočtu za 1100,- Kč) na SKYLINER z Narita Airport na stanici Ueno. Cesta z letiště do centra Tokya trvá normální dráhou přes 3,5 hodiny a rychlodráhou SKYLINER jen 1 hodinu a 5 minut. Tam jsem měl předsednout na metro HIBIYA LINE a jet 13 zastávek na ROPPONGI. Ale ono to není tak jednoduché jak to bylo napsáno, protože zaprvé metro, ne jak u nás trasa A,B,C u nich je 16 druhů line. A to ještě JR line což je dráha, která jezdí na mostech. No a ještě jako naschvál, je zde všechno značené ve znacích a ne v angličtině.

K tomu jsem měl k dispozici knížečku, s veškerým popsáním místních drah v japonštině a angličtině. Místo kde se nacházím jsem našel hned, ale místo kam mám jet jsem musel najít v knížečce a podívat se na dané znaky a poté je hledat na tabuli na nástupišti ve znacích. Takže nezbývalo nic jiného než hledat. Protože u těchto znacích, byla cena za místní dráhu.

Za tuto cenu jste si museli koupit další lístek. Ten jste při vstupu označili v automatu a při východu ze stanice opět vložit do automatu a teprve potom vyjít ven. (Nedej bože, že jste si koupili lístek za nižší cenu, nebo přešli o stanici dále. V ten okamžik automat začal houkat a nechtěl vás pustit ven, takže jste museli za místním průvodčím doplatit a ten vás teprve pustil ven.) Ale nakonec jsem všechno zvládl a dorazil na stanovené místo, kde jsem měl čekat naproti stanici v Hotelu Anna. Odtud jsem měl zavolat a měli mě vyzvednout na recepci. Vše jsem udělal a čekal, ale asi po půl hodině mi to bylo divné, tak jsem se zeptal recepčního, jestli jsem ve správném hotelu a vůbec na recepci. Ten mi odpověděl, že jsem sice v Hotelu Anna, ale na recepci pro garáže a že hlavní recepce je o patro výš. Kde už netrpělivě čekali mí přátelé. Nakonec jsem si oddechl že je vše za mnou.

Nakonec jsem byl ubytován v soukromí typicky japonského bytu našeho 1+kk. Japonské byty jsou naproti našim dosti malé a skromné, ale já jsem byl rád za vše co mi bylo poskytnuto, protože jedna noc například v Hotelu Anna na Roppongi stojí 25 000 Yen = 250 USD. Já jsem sice tolik neplatil, ale i tak v přepočtu to bylo jako u nás v luxusním hotelu. Druhý den po delším spánku z časového posunu jsem hned s přáteli vyrazil za poznáním krás japonské kultury. Jako první krásu z Tokia jsem vyděl East garden of the Imperial Palace (tradiční japonské zahrady u císařského paláce v Chiyoda-ku). Do císařského paláce je vstup zakázán, takže jsme palác viděli jen z povzdálí. Ale tradiční japonské zahrady nám celý výlet vynahradily. Lépe řečeno celé se to musí vidět na vlastní oči.

Následujícího dne jsem vyrazil na návštěvu do Ryushinkan dojo, domluvit se na trénování a seznámit se s senseiem Aragakim. Po krátkém blouzení po Shinjuku (čtvrť v Tokyu), tedy více méně po Yoyogi, kde se nachází Ryushinkan dojo, jsem přece jen našel dojo. Ono se řekne najít cvičební místnost (dojo), v daném městě na dané ulici. Ale hledejte ve městě, kde máte napsané názvy ulic ve znacích. Takže nezbývalo nic jiného než chodit a ptát se, ale nakonec vše dobře dopadlo. Narazil jsem na příjemné

lidí, kteří mi ochotně poradily a nakonec jsem do Dojo dorazil. Při příchodu do dojo nebyla moje návštěva nijak zvláštní, protože zde cvičili i jiní Evropané a místní na to byly zvyklí. Ochotně se mi začali věnovat a po příchodu senseie Aragakiho mě okamžitě představily a vysvětlily vše potřebné. Sensei Aragaki totiž neumí moc Anglicky a moje japonština je na bodu mrazu, takže mi vše vysvětlili starší ze žáku senseie. Zejména celou dobu v Ryushinkan Dojo mi byl přidělen překladatel pan J. Parker, který pochází z Anglie a už více než 9 let žije v Japonsku. Tento člověk mi byl pořád v blízkosti a když jsem tápal vždy mi podal pomocnou ruku.

Se senseiem Aragakim jsem se domluvil na tréninkách pondělí, středa a pátek od 18:00 – 22:00. V Ryushinkan dojo se totiž trénuje pondělí, středa a pátek a to dopoledne od 12:00 – 16:00, a odpoledne od 18:00 – 22:00. Z toho hlavní trénink je od 13:00 – 15:00 a od 19:00 – 21:00 hodinu před a po je volný trénink kde se každý sám individuálně připravuje podle svých potřeb. A hlavní trénink vždy vede sensei Aragaki. Tedy mě bylo řečeno že mohu docházet na odpolední tréninky. Zprvu jsem byl trochu zklamán, protože jsem byl odhodlán zde cvičit, a ne sedět ale nakonec se vše v dobré obrátilo.

Můj první trénink jsem absolvoval sám se senseiem Aragakim a J. Parker, který mi překládal, že všeho nejdříve jsem musel dokázat, že cvičím Goju ryu karate a ne Goju kai karate a od toho se poté odvíjely moje ostatní tréninky. Japonci totiž Goju ryu od Goju kai rozdělují. Ne jako všude v Evropě, kde se cvičí oboje dohromady a ba i někde zavádějí do Goju i Shito ryu. Po krátkém přezkoušení z kata Goju ryu sensei Aragaki usoudil, že cvičím doopravdy Goju ryu, ale že jsou v mých kata nepatrné chyby, které se odvíjejí od Evropského cvičení. První dvouhodinový trénink po absolvování testu jsem cvičil se senseiem dýchací kata Sanchin. Tuto katu jsem snad stokrát a pořád s novými poznatky. Goju ryu karate-do se totiž vyznačuje svojí elegancí, spojením měkkých a tvrdých technik, a cvičení dýchacích kata Sanchin a Tensho.

První trénink dopadl dobře. Horší byl jeho konec. V Japonsku totiž když přijde do dojo nový žák, je na konci tréninku jeho představení. Pan J. Parker mi vysvětlil co všechno musím udělat ale o to bylo horší že jsem některé věci musel říci japonsky a to bylo už horší. No nic těžkého. Na konci tréninku jsem měl předstoupit před všechny žáky a představit se. Jenže co bylo horší že jsem to měl říci v japonštině, protože v angličtině někteří žáci tomu nebudou rozumět. A to byl můj konec. U druhého slova mého představení jsem nevěděl, co bylo to první, takže nakonec jsme přišli na to, že bude lepší když se představím v angličtině, ale musím na konci říci ONEGAI SHIMAS. To jsem se usmál a řekl, "to bude snadné" a přitom jsem si v duchu opakoval to slůvko. Na konci tréninku se nastoupilo v řadách za sebou do musubi dachi a po povělu jsme usedli do seiza. Nejstarší žák zavelel "mokuso" a okamžitě zavládlo ticho jen moje srdce bylo a v duchu si stále opakoval "onegai shimas, onegai shimas". Poté zaznělo "mokuso yame" a nejstarší žák začal s odříkáním první věty z Dojo kunu (Dojo kun znamená principi dojo, kterých se musí řídit žáci dojo), poté jej všichni zopakovali až do úplného konce. Nakonec jsme se uklonili obrázkům mistrům a za-

kladatelům stylu Goju ryu (Chojun Miyagi a Kenrio Higashina) na konec sensei Aragakimu a při každém jsme zvolali "ARIGATO GOZAI MASHTA" a přišlo na řadu moje představení. Předvolali mě před všechny žáky a já spustil vše šlo podle plánu až na konec Já zapomněl to slovo !!!!

Ale naštěstí mi byl po ruce J. Parker a ten rychle pomohl, ale mohu vám říci že jsem byl červený až na patách. Od té doby jsem si raději všechny slůvka psal. A tak skončil můj první trénink v Japonsku. Zprvu mi bylo dáno najevo, že nebude možné nějaké speciální tréninky jen ty, co jsou dané, a to i s ostatními cvičenci. Nakonec vše dopadlo úplně jinak. Po mém druhém tréninku, který jsem opět absolvoval sám se senseiem mi bylo navrženo, že mohu chodit na tréninky i dopoledne. Kde je méně lidí a z většiny je pro pokročilé nebo podnikatele.

Zde jsem měl možnost více cvičit i se staršími členy. Sensei si cvičení semnou oblíbil a před třetím tréninkem zamnou přišel a řekl mi, že mám přijít na soukromý trénink v úterý od 16:00 - 18:00 hodin. Jen já sám a sensei, co jsem si mohl jen přát jiného. A ten samý den po tréninku, přišel že mám přijít v tu samou hodinu i ve čtvrtek. A od té doby jsem chodil cvičit každý den, kromě soboty a neděle. Třikrát týdně po osmi hodinách společný trénink a dvakrát týdně dvě hodiny, jen sám se senseiem. A to kolikrát i na společném tréninku jsem cvičil stranou od ostatních se senseiem a probírali nová kata. Protože při soukromých hodinách mi každý trénink sensei vysvětloval jinou kata. Dvě hodiny jsme věnovali jen a jen této kata od dýchání až po samotné dynamické cvičení a načasování. Nedá se slovy vyjádřit co mi dalo cvičení pod takovým mistrem a s jeho žáky. Zejména i starší členové mě mezi sebe přijali. A nedá se říci že to jsou nějakí staroušci. Zejména po cvičení Randori například s Isamu Miyazato (59 let), jsem měl po celém těle modrák jeden vedle druhého. Japonské randori naproti našemu je sice pomalejší, ale o 100% tvrdší.

Ale byli tu i někteří kteří mě vůbec ze

začátku nevnímali a přehlíželi. například jeden z mých prvních tréninků jsem přistoupil k jednomu ze starších členu a uklonil se s pozdravem "onegai shimas" a ten nic. Pozdravil jsem ho ještě dvakrát, a to pokaždé s větším úklonem a pořád nic. V Japonsku je totiž zvykem při příchodu do dojo pozdravit a po převlečení musíte pozdravit všechny vyšší technické stupně, které v dojo již jsou nebo přišli po vás. Jenže u černých pásů nepoznáte, který jaký má a proto musíte pozdravit všechny. A věřte, že jich je tam hodně. A to nemůžete odbýt, tak jako u nás pozdravem třeba pěti na ráz, ale každého musíte pozdravit zvlášť. Sotva jste pozdravili všechny černé pásy, tak si oddechnete. Jenže se otočíte a za vámi stojí všechny hnědé zelené a nižší pásy. Takže nejlepší je chodit na trénink včas, protože když přijdete pozdě, tak se to vše na vás nahrne a nevíte co dříve. Někteří Japonci jsou ještě z té staré doby a k tomu, aby vás respektovali nestačí si uvázat černý pás, ale dokázat, že jste hodeni tento pás nosit.

Mě začal tento starý mistr respektovat a vnímat, až po mém třetím tréninku a to mi konečně odpověděl a stejně zdvořile se mi uklonil. Všechny zážitky, které jsem v Ryushinkan dojo zažil, mi dali hodně zkušeností. Při mém odchodu z Japonska, a tedy i z Ryushinkan dojo se semnou všichni srdečně rozloučili a popřáli hodně úspěchů při cvičení karate. Od senseie Aragakiho jsem dostal na památku obrovský obraz, kde je napsán kaligraficky dojokun převzatý od Masatoshi Nakayama, který účtívá Ryushinkan a mnoho dalších upomínkových předmětů a certifikátů o mém tréninku v Japonsku v Ryushinkan Dojo. Na tuto cestu mi zůstalo spousta vzpomínek a věřím že se tam opět někdy vrátím. Konec tohoto příběhu bych chtěl ukončit tím čím tato cesta za poznáním začala a to je Dojokun Ryushinkan.

Autor: Antonín Grůza

Fotografie: archiv Jaromíra Musila

Materiál byl zpracován pro

časopis Fighter's magazínu 06,07/2000

*Jinkaku kansei ni tsutomeru koto
Reigi o omonzuru koto
Kekki o yu o imashimeru koto
Doryoku no seishin o yashinau koto
Makoko no michi o mamoru koto*

*Usilovat k zdokonalení lepšího stupně a charakteru.
Respektovat a vážit si vyššího stupně a DOJO.
Nikdy nehledat cestu agresivitou k vyššímu stupni.
Snažit se myslí posílit vytrvalost k vyššímu stupni.
Řídit se správným učením od vyššího stupně v DOJO.*

The Crow - Legenda pokračuje

“Kdysi dávno lidé věřili, že když někdo zemře, vrána jeho duši odnese do země mrtvých. Ale stane se, že duše je zatížena tak velkým zármutkem, že ani v světě mrtvých nedokáže dojít klidu. Proto vrána odnese duši zpátky mezi živé, aby vše napravila. Nic už se nedá napravit. Moje duše nespočine v klidu, pokud nebudeme opět spolu ...”.

Tak začíná nový seriál, který přichází na naše televizní obrazovky. Jeho název je tajemný jmenuje se : THE CROW: STAIRWAY TO HEAVEN (Vrána: Schodiště do nebe). Všechno začalo v roce 1994. Přesně v pátek 13.května se v USA dostal do distribuční sítě film s tajemným jménem THE CROW (Vrána). Australský režisér Alex Proyas, který do této doby byl známý především jako autor videoklipů (Sting , Mike Oldfield) ,se spojil s scenáristy D.J. Schowem a J.Schirleyem, kteří podle comicsu, který vycházel v období let 1981 až 1989, přinesli námět na zpracování tajemného příběhu a lásky. Autorem byl comicsový výtvarník a scenárista James O´ Barr. James O´Barr vycházel z tragické příhody, která se mu přihodila, když jeho snoubenka zahynula při automobilové nehodě. Na základě této události se pokusil James na-

psat tragický příběh muže a ženy, kteří se milují a jejich láska nekončí ani po smrti. V hlavní roli Erica Dravena se představil ve svojí poslední roli Brandon Lee, syn legendárního krále bojových umění Bruce Leeho. Nikdo nemohl vědět co se při natáčení tohoto filmu přihodí. Celý film je tajemný a pochmurný a vše skončilo smrtí hlavního představitele (30.března 1993). To je velice smutné, ale při použití speciální počítačové technologie byla do filmu přidělána hlava Brandona jinému herci a skoro nikdo si tohoto kouzla nepovšimnul.

Protože film byl velice úspěšný, v roce 1996 se dočkal volného pokračování s názvem : THE CROW: CITY OF ANGELES. Režie se ujal Tim Pope a na scénáři pracovali D.S. Goyer a samotný J.O´Barr. V hlavní roli Ashe se představil Vincent

Perez. Zatím poslední zpracování legendy o lásce byla premiéra 15.února 1999, kdy se oběvilo třetí filmové pokračování s názvem : THE CROW: SALVATION, kde pod režisérským taktém B.Nallurriho a podle námětu M.Greenberga si spolu zahrál v roli Alexe Corvise (Eric Mabius) a v roli Erin Randallové (Kirsten Dunst). Po čtyřech letech od prvního uvedení do kin vznikl televizní seriál, který se v současné době dostává na naše obrazovky. 21.září 1998 byl poprvé uveden na TV obrazovky v USA. Tento seriál volně navazuje na první film s Brandonem v hlavní roli.Erica Dravena hraje Marc Dacascos (v českém znění Michal Dlouhý), Shelly Webster hraje Sabine Karsenti (Lucie Vondráčková), Sarah Mohr hraje třináctiletá Katie Stuart (Adéla Draxlerová) a detektiva Daryla Albrechta hraje Marc Gomes (Jiří Schwarz).

Hlavní představitel Marc Dacascos se narodil 26. února 1962 v Honolulu na Havaii. Mezi učitele bojových umění řadí především svoje rodiče, kteří ho učili do 18. let věku styl WUN HOP KUEN DO, jeho další učitel byl mistr Muo – Hui Shen který, ho naučil Severní styl Shaolinu, Tai chi, Shui Jiao, Chin na. Marcův přítel Bill Owens ho naučil bojovat ve stylu Capoeira a jako poslední učitel ovlivnil cestu Marca Dacascose mistr Jiang Hao – Quan, který prohloubil vědomosti s Wu shu, Shaolin, Tai chi, Chin na, Shui Jiao a Pa Kua. Všechna tyto bojová umění použil na filmovém plátně.

Vzpomenu jen namátkově :
 Double Dragon (1993)
 American Samurai (1993)
 Kickboxer 5 (1994)
 Crying Freeman (1995)
 DNA (1997)

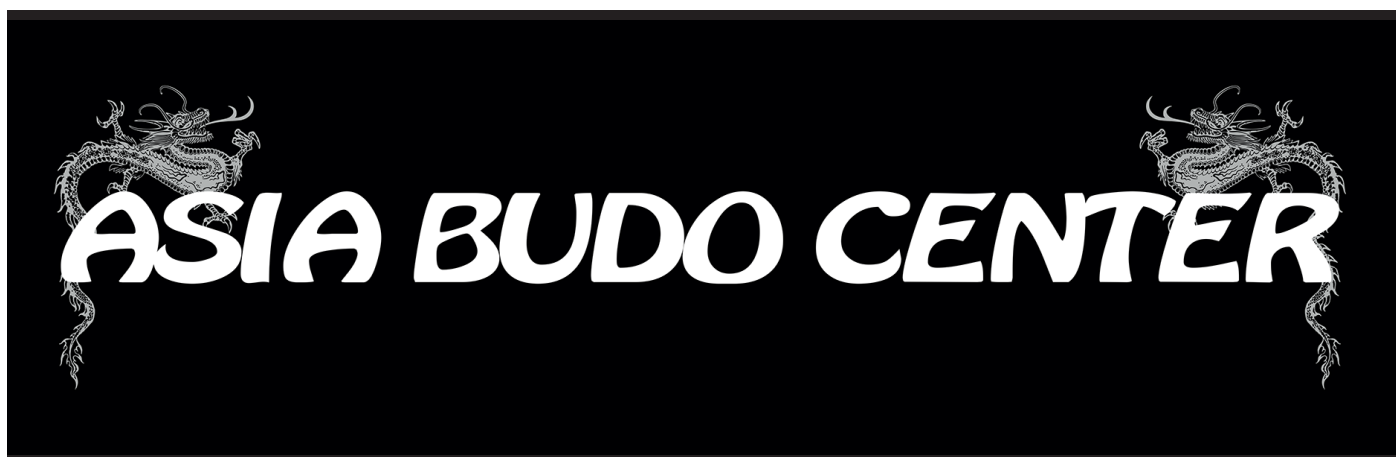
Tak pokud jste příznivci asijských bojových umění nebo umění Marca Dacascose, máte se na co těšit, protože seriál THE CROW: Stairway to Heaven je tu pro Vás, a hlavně legenda pokračuje!!!

Autor: Antonín Grůza

Fotografie: Internet

Materiál byl zpracován pro

časopis Fighter's magazínu 06,07/2000

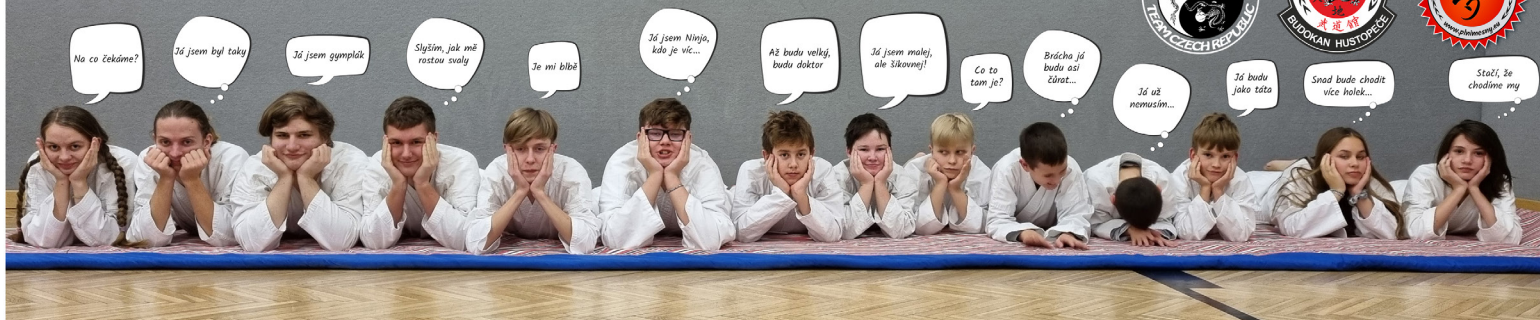
Aktuální informace:

Upozornění pro všechny naše členy Asia Budo Centra, z. s.

Vážení přátelé,

velice vám děkuji za důvěru a spolupráci v končícím roce 2023. Přeji všem šťastný a klidný rok 2024. Přeji si, aby se v nadcházejícím roce všechny vaše sny a cíle splnily. Abyste byli obklopeni láskou a také osobní nebo pracovní život se dále rozvíjel a prosperoval. V přicházejícím roce mnoho nových dobrodružství, úspěchů a nezapomenutelných zážitků. Rodina a přátelé jsou nedílnou součástí, a proto si přeji, aby vztahy s nimi byly pevné a co nejbližší. Těším se na další společnou cestu v roce 2024.

PF 2024

Hayashi

HAYASHI
VYBAVENÍ PRO KARATE
POUZE NA
WWW.HAYASHI.CZ

ASIA BUDO CENTER, z. s.

*Centrum pro rozvoj a propagaci
východoasijské kultury,
bojových umění a sportů.*

www.asiabudocenter.eu

BUDOKAN HUSTOPEČE

klub tradičního karate

www.budokan.cz

夢 plnimesny.eu
nejen bojovníkům a bojovnicím

Fotografie vygenerována pomocí AI

Použijte kód kupónu a získejte slevu 10% - ANT10

FOTO GALERIE

*Seminář Sebeobrány pro ženy
Luhačovice 13. 10. 2012*

*Seminář Brazílského Jiu Jitsu
Hustopeče 10. 11. 2012*

*Seminář Sebeobrány a Taekwondo ITF
Hustopeče 15. 12. 2012*

*Seminář Yaw Tai Chi Self Defence
Hustopeče 12. 01. 2013*

VIDEO GALERIE

Vánoční cvičení pro rodiče - 2023

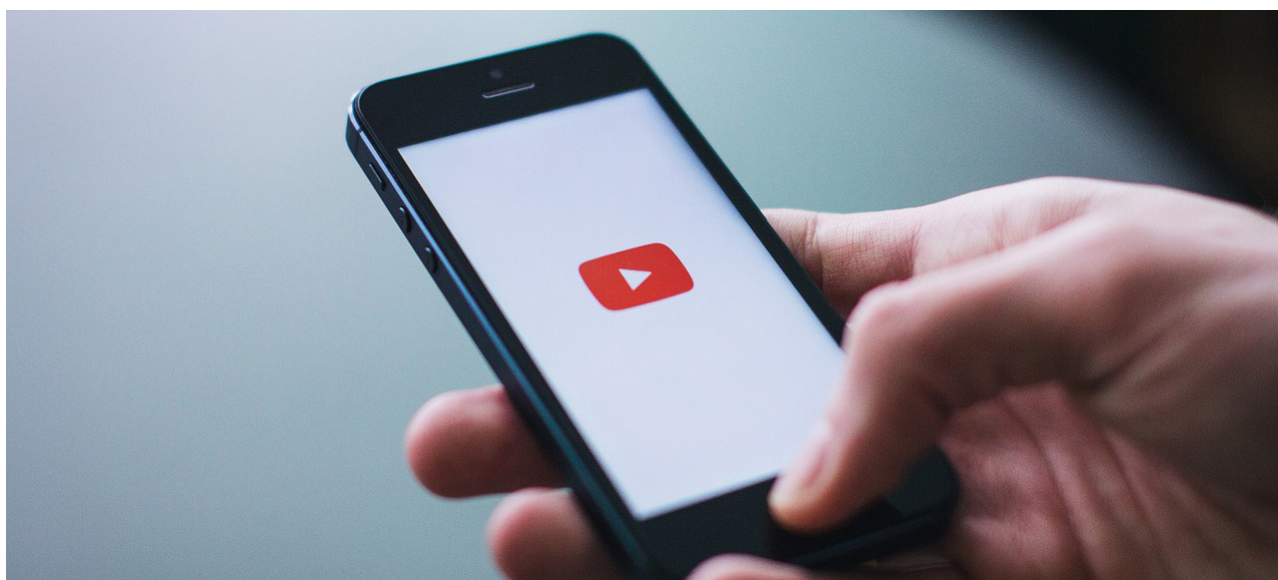
Nábor ABC - Karate 2023/2024

Japonsko - 2019

Soukromý prostor - Dojo

SOCIAL MEDIA

ASIA BUDO CENTER

<https://asiabudocenter.eu/>

YouTube

<https://www.youtube.com/channel/Uct2DpjykJ6bmKcSIbF0f94Q>

Instagram

<https://www.instagram.com/asiabudocenter.eu/>

Facebook

<https://www.facebook.com/AsiaBudoCenter>

<https://www.facebook.com/groups/AsiaBudoCenter>

BUDOKAN.CZ

<https://budokan.cz/>

PLNÍME SNY

<https://plnimesny.eu/>

Instagram

<https://www.instagram.com/plnimesny.eu/>

Facebook

<https://www.facebook.com/plnime.sny.nejen.bojovnikum>

ASIA BUDO CENTER

TEAM CZECH REPUBLIC

KARATE - SEBEOBRANA HUSTOPEČE

ASIA BUDO CENTER

TEAM CZECH REPUBLIC

Asia Budo Center, z. s. funguje v Hustopečích již 15 let. Jeho hlavní činností je propagace a rozvoj východoasijských bojových umění a kultury. Včetně prevence kriminality a sociálně patologických jevů dětí a mládeže formou cílené všeobecné sportovní přípravy.

Věděli jste, že v letech 2014–2016 jsme přivezli do Česka:
10x zlato, 5x stříbro a 7x bronz z mistrovství světa bojových umění v Portugalsku!

- * KARATE - japonské bojové umění
- * KRAV MAGA - izraelský systém
- * KAPAP - izraelský systém
- * KAJUKENBO - havajské umění
- * SEBEOBRANA - pro dívky a ženy
- * Soukromé lekce - Kondiční lekce
- * Celoroční nábor do kurzů a lekcí
- * Vybavený sportovní prostor v Hustopečích

GSM: +420 721 328 832

Praxe v bojových uměních,
sportech a sebeobraně

Antonín Grůza
instruktor bojových umění
vicemistr světa z roku 1998

www.asiabudocenter.eu

Co bude v příštím čísle?

Autorem fotografie na zadní straně: je archiv redakce studentky Asia Budo Centra, sekce Karate (Budokan Dojo)

Články z archivu redakce:

- * Goju-Ryu seminář v Hustopečích*
- * Hranice pravdy - Kyokushinkai Karate v Česku*
- * Představujeme Karate Klub Brno*
- * Cynthia Rothrock v Česku!*

Další materiál a články...

武道館道場